

ným za to, že mu tyto osoby ničeho o sporném dluhu nesdělily. K tomu přistupuje, že šlo o dluh za hovězí dobytek, který v čase odevzdání usedlosti při ní již nebyl, takže žalovaný neměl vnějšího popudu k tomu, by pátral po takovémto dluhu. Za tohoto stavu věci žádati na žalovaném, aby připadl sám od sebe na možnost takovýchto dluhů, přesahuje zajisté již rámec pozornosti dle Šu 1297 obč. zák. Jak konečně nižší soudové dovodili, nelze ani žalované Idě H-ové k vině přičítati nedbalost při pátrání po dluzích z toho důvodu, že ponechala věc svému manželovi. Jak zjištěno, ani ona o dluhu nevěděla a není patrna žádná okolnost, svědčící tomu, že by se jí bylo mohlo podařiti to, co se nezdařilo jejímu manželovi.

Čís. 4260.

»Zákonem« míní se v Šu 92 ústavní listiny i obyčejové právo, platné na Slovensku.

Stát ručí za škodu, způsobenou na Slovensku a Podkarpatské Rusi jeho orgány u výkonu veřejné moci jen tehdy, lze-li orgánu přičísti zavinění.

Před zemským soudem v Praze nelze jednati ve sporném řízení o nároku proti státu, jenž jest přikázán na cestu nespornou (na př. dle Šu 4 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 304 sb. z. a n.), třebas současně uplatňovány i nároky na náhradu škody, opírající se o zvykové právo na Slovensku.

(Rozh. ze dne 14. října 1924, Rv I 997/24.)

V roce 1921 zabral županský úřad v B. na Slovensku vilu žalobcovu a přidělil ji k obývání H-ovi. Nálezem nejvyššího správního soudu byl zábor vily zrušen a dne 23. září 1923 byla vila vydána žalobci. Žalobu na československý erár o náhradu škody zábořem vily procesní soud první stolice zamítl. Důvody: Žalobce opírá své nároky o tu okolnost, že mu byl županským úřadem v B. neprávem, jak dovozuje poukazem na nález nejvyššího správního soudu v této věci, zabaven jeho byt dne 11. listopadu 1921. V případě tomto jednal ovšem županát ve výkonu výsostných práv státních jako úřad správní, tedy ve funkci veřejnoprávní a tu dle Šu 92 ústavní listiny ze dne 29. února 1920, čís. 121 sb. z. a n. ručí stát za škodu z nesprávného výkonu úřední moci jen tehdy, když je přímo zákonem uložena státu tato povinnost, čehož v tomto případě není. Na Slovensku platí dosud právo nepsané, jehož pramenem jsou zvyklosti i výroky peštské kurie z doby předpřevratové. Tyto právní prameny nemohou však řešiti případ žalobní, neboť právní zásady, vyslovené v rozhodnutích soudní kurie z doby před státním převratem, vznikly na půdě pravidelných poměrů mírových a nemohou býti směrodatny pro řešení právních poměrů, vzniklých z neustálených poměrů po státním převratu na Slovensku a vyvolavších také mimořádné přechodné předpisy popřevratové, k nimž

patří právě také zákon o zabírání budov a bytů pro účely veřejné ze dne 12. srpna 1921, čís. 304 sb. z. a n. Tyto mimořádné předpisy a mimořádné poměry nemohlo míti na zřeteli žádné rozhodnutí z doby před státním převratem a proto právní zásady, jím třeba vyslovené, nemohou se vztahovati na poměry popřevratové, když s poměry těmi při řešení případu nutno počítati. Ústavní listina vztahuje se ovšem i na území slovenské, § 92 téže mluví výslovně o zákoně, a neběže zřetel na právo obyčejové a nepsané, které může zákon nahraditi jen tam, kde je to výslovně uznáno, což se ve zmíněném předpise §u 92 nestalo. **O d v o l a c í s o u d** rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Provádějíc odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci snaží se odvolatel dovoditi, že slovo »zákon«, jehož bylo použito v §u 92 ústavní listiny ze dne 29. února 1920, čís. 121 sb. z. a n., zahrnuje v sobě nejen právo kodifikované, zákony ve formálním slova smyslu, nýbrž veškeré právní normy, tedy i právo obyčejové, pokud se týče právní zásady stálou soudní praxí vytvořené, které jsou ve smyslu zákonného článku LIX:1881 pramenem soukromého práva uherského, dosud na Slovensku platného. Snaha odvolatelova nemůže ovšem míti úspěchu, neboť ustanovení §u 92 ústavní listiny jest příliš jasné, než aby se dalo do něho vkládati, co tam není. Kdyby o významu slova »zákon«, jehož je tam použito, mohla vůbec vzniknouti nějaká pochybnost, stačilo by poukázati na ustanovení §§ 87, 88, 96, 97, 104, 105 úst. list., kde je slova »zákon« použito ve stejném smyslu, a dále na příslušná ustanovení všeobecného občanského zákona (§ 1 a násl. a contr. § 10), rozeznávající přesně mezi zákonem a právem obyčejovým, aby pochybnost tato zmizela. Zákonem ve smyslu §u 92 úst. listiny jest pouze právo kodifikované a to jak zákony, které v tomto oboru již vydány byly, tak zákony, které ručení státu za nezákonné činy státních úředníků u výkonu moci veřejné příště upravovati budou. Zákony onoho druhu jsou nejen na území historických zemí českých, nýbrž i na Slovensku. Ve směru posléz uvedeném budiž poukázáno na zák. čl. XX:1897 (§ 59), na syndikátní zákon ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. zák., jehož účinnost byla rozšířena na území bývalého státu uherského zákonem ze dne 15. dubna 1920, čís. 270 sb. z. a n. a na §§ 576 a násl. trestního řádu, platného na Slovensku a Podkarpatské Rusi. Nezákonný čin, o který se žaloba opírá, udál se za platnosti ústavní listiny, a, poněvadž na Slovensku není kodifikovaného zákona, podle kterého by stát ručil za škodu, županskými úřady při výkonu veřejné moci stranám způsobenou, posoudil prvý soud věc správně, zamítnuv prosbu žalobní jako bezdůvodnou. Jinaké normy, v oboru hmotného práva na Slovensku platné, nepřicházejí tu v úvahu a nezáleží v tomto případě ani na tom, zda stalo se nezákonné zabránění vily za poměrů ustálených či v dobách mimořádného vzrušení.

N e j v y š š í s o u d změnil rozsudky nižších stolic potud, že zamítl žalobu jen potud, pokud uplatňovaný v ní náhradní nárok přesahoval meze náhradního nároku §u 4 (6) a (7) a §u 7 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 304 sb. z. a n., pokud však uplatňovaný náhradní nárok právě vytčené meze nepřekročoval, zrušil rozsudky nižších stolic a řízení jim předcházející jako zmatečné a odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu práva.

D ů v o d y:

Nižší stolice jsou toho mínění, že tu přijde v úvahu pouze a jedině § 92 úst. list., poněvadž prý, jak první stolice míní, právo obyčejové, které prý na Slovensku platí, může nahraditi zákon jen tam, kde to výslovně uznáno, při čemž první stolice patrně myslí na § 10 obč. zák. historických zemí — v §u 92 úst. list. však prý obyčejové právo uznáno není, nebo poněvadž prý, jak odvolací soud míní, »zákonem« v §u 92 úst. list. rozuměti prý možno pouze normu psanou, právo kodifikované, jak prý dokazuje sama ústavní listina, v níž prý se všude výrazu »zákon« jen v tom smyslu užívá, a dále zejména § 1 obč. zák. na rozdíl od §u 10 téhož, jinaké normy hmotného práva, na Slovensku platné, nemohou prý tedy přicházeti v úvahu. Poněvadž prý ale případ stal se již za platnosti ústavní listiny a poněvadž na Slovensku není kodifikovaného zákona (chce říci patrně pouze: psaného zákona, nebo ještě lépe: psané právní normy, neboť každá psaná právní norma je právě zákonem, ale kodifikace, t. j. sebrání ve sbírku potřebí není), podle něhož by stát ručil za škodu, o jakou tu jde, míní odvolací soud, že právem žaloba byla zamítnuta. Ale s náhledem, že i pro Slovensko rozuměti dlužno v §u 92 úst. list. pod výrazem »zákon« jen psanou právní normu, nelze nijak souhlasiti, neboť názor ten vedl by k důsledkům právně nemožným. Pro historické země, kde v podstatě není obyčejového práva a právní řád spočívá na právu psaném, jest tomu ovšem beze sporu tak, jak odvolací soud míní, nikoli však pro Slovensko, kde právě řád práva soukromého záleží v podstatě v právu nepsaném, právu obyčejovém. Že takto výraz »zákon« v §u 92 úst. list. obdrží různý význam podle toho, o jaké území jde, není nejen nic závadného, nýbrž dokonce nezbytností, má-li výklad dojiti výsledku prakticky vůbec přijatelného, neřku-li uspokojujícího. Dlužno především pamatovati, že ústavní listina náleží ještě k revolučnímu zákonodárství. Pisatelé revolučních zákonů však, náležejíce pravidelně k příslušníkům historických zemí, které revoluci iniciativně zahájily, vycházeli, jak nejvýš přirozeno, z právních, ba namnoze i hospodářských poměrů historických zemí, v nichž vyrostli a jež, vyplňujíce všecku jejich životní zkušenost, samy se jim v představu vnucovaly, kdežto na uvážení nebo dokonce na studium odchylných poměrů slovenských, byť i pomyšlení na ně se dostavilo, nebylo zatím v prudkém toku událostí a naléhavosti zákonodárných akcí dostatek času. Tento ráz doby dosvědčuje dokumentárně obsahem svým na př. hned první revoluční zákon, vydaný již v den převratu a revoluci jako první její legislativní akt zahajující, zákon ze dne 28. října 1918, čís. 11 sb. z. a n. o zřízení státu Československého, jenž zcela očitě sdělán pod zorným úhlem práva historických zemí, neboť všecek zřetel na Slovensko vyčerpává se v něm přívlastkem »č e s k o s l o v e n s k ý« a zmínkou o úřadech župních, jinak vládne v něm představa poměrů starorakouských, zmístněných na území zemí českých, tedy na území a v místě, kde zákon sdělán. To však platí obzvláště též i o otázce, o niž jde. Právě se tam jak v čl. 2, tak i v čl. 3, kde přece vzpomenuť i řízení župního, takže i na Slovensko zřetelně myšleno, že veškeré dosavadní z á k o n y (a nařízení) zůstávají v plat-

nosti a že všechny úřady jednají dle dosavadních platných z á k o n ů (a nařízení). Kdyby výraz »zákon« měl se tu brát ve výlučném smyslu práva psaného, jak tomu odvolací soud shora při ústavní listině chce, došlo by se k tomu právnicky nemožnému důsledku, že na Slovensku, kde právě psaného práva je v oboru soukromoprávním poskrovnu a všecek řád práva soukromého spočívá po výtce na normách obyčejových, vyvinuvších se soudní praxí, nebylo by od 28. října 1918 vůbec obecného práva soukromého (obecného, neboť obchodní a směnečné je kodifikováno), leda pokud právě záleží výjimkou v aktech legislativních, neboť obyčejné právo by neplatilo a zákonného valně není. Tento důsledek nelze nechati platiti a proto dlužno zavrhnouti výklad, jenž k němu vede, a říci naopak, že výraz »zákony« míní se tu v širším smyslu a značí tolik, co »právní normy«, t. j. všecko, co má moc zákona, co se mu významem svým rovná, což právě na Slovensku je soudní praxe, jejíž závaznost, jak níže bude ukázáno, je tam uznána přímo výslovným ustanovením zákonodárce, tedy saným zákonem v užším smyslu, takže jde o obyčejové právo, potvrzené zákonem. Ale i ústavní listina, vyjma to, co se vztahuje na zřízení ústavní republiky místo ústavní monarchie a sděláno jest podle jiných cizokrajných ústavních zákonů, staví na podkladě bývalého ústavního práva rakouského, jak plyne z jejího porovnání s bývalými t. zv. základními zákony státními, takže výklad ústavní listiny mohl se opřít o starší práce, podávající nauku býv. ústavního práva rakouského (Weyr-Pražák). Tak i § 92 úst. list. třeba že nebyl jen parafrází § 12 (3) st. zákl. zák. čís. 145, jenž sliboval zákon o ručení státního orgánu (ne státu), sdělán jest pod zorným úhlem právního stavu, plativšího v býv. Rakousku. To jasně dokazuje důvodová zpráva k vládnímu návrhu ústavní listiny tisk 2421 z roku 1920 str. 25 první sloupec dole, kde se želí nedostatku posavadního práva v příčině ručení státu za jeho orgány a mluví se pouze o Rakousku, že za celých 50 let nesplnilo slib v té věci daný. Na Uhry a jejich právní stav se úplně zapomělo, skladatelé si neuvědomili, že na Slovensku platí soudní praxe, která ručení státu za jeho orgány zná a tam že tedy želaného nedostatku není. Ale právě jen pod tímto zorným úhlem starorakouského práva mluví § 92 úst. list. pouze o »zákonu«, soudní praxe na Slovensku platné jen proto nevzpomíná, že si ji pisatelé při něm neuvědomili. Že naprosto nebylo úmyslem, tuto slovenskou praxi v otázce ručení státu chtíti škrtnouti, plyne ze zákonodárcova žele nad rakouským nedostatkem a slibu jeho, že republika tuto křivdu dle možnosti napraví, neboť ten žel křivdy a slib nápravy nesrovnaly by se s tím, aby byl na Slovensku, kde křivdy není, křivdu tu škrtnutím potírající jí praxe naopak sám zaváděl. Žádným způsobem nemá tedy ani zde slovo »zákon« exklusivní význam. To také plyne i z historického původu §u 92 úst. listiny. Za starého Rakouska panující nauka i praxe rozeznávaly, zda stát vystupuje jako podmět soukromoprávní či veřejnoprávní. a) Vystupuje-li jako podmět s o u k r o m o p r á v n í (soukromohospodářský, na př. jako majitel továrny, podniku báňského, lázeňského a pod. — viz nyní seznam podniků spravovaných dle zásad obchodního hospodaření ve vl. nař. ze dne 25. září 1924, čís. 206 sb. z. a n.) — ručí stát za své orgány, pro takový podnik zří-

zené, podle zásad občanského práva o náhradě škody, t. j. dle XXX. kap. obč. zákona jako každá jiná právnická osoba, tedy za své representanty bezpodmínečně, t. j. tak jako fyzická osoba sama za sebe (důvodem je, že právnická osoba nemůže vůbec jinak jednati než zástupci), za své zřizence však jen v mezích Šu 1314—1316 obč. zák. b) Vystupuje-li však stát jako podmět veřejnoprávní, t. j. jako nositel výsostných práv, jako »vrchnost«, vykonavatel veřejné moci, veřejné správy, neručí za své orgány, k obstarávání těchto úkolů zřízené, leda že mu ručení takové bylo zvláštní normou schváleně uloženo, nebo-li že tu předpisy občanského práva, platné pouze pro poměry soukromoprávní, neplatí, protože jde o poměr veřejnoprávní, a že tedy, poněvadž tu není všeobecného předpisu, jenž by státu ručení v poměrech veřejnoprávních ukládal zásadně pro všechny případy tak, jako mu je ukládá soukromé právo (občanský zákon) pro poměry soukromoprávní, možno ručení jeho uznati jen v těch případech, pro které mu zvláštním předpisem bylo uloženo. Jak patrné, nešlo v této nauce a praxi o protivu zákon a právo obyčejové, nýbrž o protivu všeobecné předpisy občanského zákoníka, platné pro soukromoprávní poměry, a zvláštní předpisy dané pro veřejnoprávní poměry státu. Avšak § 92 úst. list. neučinil nic jiného, než že tuto nauku a praxi převzal a v zákon psaný vtělil, učiniv tak z normy skryté, jejíž platnost ostatně v nauce nebyla nespornou, normu výslovnou, zjevnou: ani v něm tedy nejde o protivu »zákon — právo obyčejové«, nýbrž o protivu »všeobecná norma — zvláštní norma«, takže nesmí másti, že vzhledem k tomu, že v rakouském právu jiné normy nebylo, než zákona, místo výrazu »zvláštní norma« nauka i praxe užívaly, což § 92 úst. list. též převzal, výrazu »zákon«. Konečně slovenská soudní praxe není vlastně ani obyčejným právem obyčejovým, nýbrž, jsouc zákonem podrobně upravena a nemajíc práva, z mezí, v něm mu vytčených, vybočiti, dále pozůstávajíc v soudních nálezech, které, mají-li zásady, na nichž spočívají, míti zavazující moc právních norem, musí býti obligatorně pojaty do veřejných sbírek a nabýti tak formy práva psaného — vlastně zákoníkem, touto cestou nepřímým pořádkem. Zák. čl. LIV : 1912, t. j. úvodní zákon k občanskému pravotnému pořádku (civ. soud. řádu) upravuje totiž tuto otázku v Šu 70—79. Sporné zásadní právní otázky řešily se u kurie t. zv. plenárními rozhodnutími, ale do úřední sbírky pojímala kurie i jiná zásadní rozhodnutí, od nichž senáty její nemohly se odchýliti, pokud nebyly změněny t. zv. rozhodnutím právní jednotnosti (Srv. Fajnor—Zátorecký, Nástin soukromého práva 1924). Zásad kuriálních rozhodnutí plenárních a právní jednotnosti byly pak všechny soudy povinny dbáti, dokud nebyly změněny plenárním rozhodnutím kurie, a závazná moc usnesení kuriálních obojího tohoto druhu začínala se 15tým dnem od uveřejnění jich v úředních novinách (§ 75). Podle zák. čl. XXV : 1890 měly i soudní tabule (vrchní soudy) právo plenárních rozhodnutí, jimiž řešily ve věcech, v nichž soudily jako poslední stolice, vzniklé sporné zásadní otázky právní (§ 13) a rozhodnutí ta, pojata do sbírky, měla rovněž zavazovací moc, při čemž učiněno opatření, by docíleno bylo jednotnosti mezi všemi tabulemi, v ten rozum, že byly povinny svá plenární rozhodnutí sdě-

lovati sobě navzájem, jakož i ministru spravedlnosti a presidentu kurie, kteříž povinni byli, když se rozhodnutí od sebe odchylovala, vyvolati zásadní usnesení kurie. Ale shora cit. zákonem čl. LIV : 1912 § 3 byly tento zákon a tudíž i toto právo soudních tabulí zrušeny, než sbírka jich plenárních rozhodnutí zůstala i nadále pramenem práva. A to platí i o sbírce rozhodnutí kuriálních, jež nyní, po převratě, rovněž na dále rozmnožována býti nemohou, protože čl. zákon o nejvyšším soudě ze dne 16. dubna 1919, čís. 216 sb. z. a n., mimochodem řečeno sdělajíc opět bez zřetele na právo slovenské, tomuto soudu žádného podobného práva, jako měla uherská kurie, nepřiznává, ale také ne povinnosti, takže nejvyšší soud může se dle panujícího náhledu i bez plenárního usnesení odchýliti od nálezů kuriálních. Že takto soudní nálezy mají na Slovensku moc zákona, dokazuje předpis Šu 19 zák. čl. IV : 1869, dle něhož soudce je povinen řídití a souditi ve smyslu zákonů a na základě nich vydaných a vyhlášených nařízení, jakož i m o c z á k o n a majícího obyčeje (něm. překlad: des gesetzkräftigen Usus). Tak tedy jako Justinianovy Pandekty jsou sice jen snůškou výpisů z různých spisovatelů, avšak tím, že byly ve svém celku jako sbírka prohlášeny zákonem za závazny, nabyly moci zákona, tak i snůška soudních nálezů, obsažená v úředních sbírkách, prohlášena byvši zákonem za závaznou, nabyla moci zákona, a lze tedy normám, na nichž nálezy ty spočívají, přes to, že pouze soudní praxi vznik svůj děkují, přiznati v další jejich od vzniku jich již neodvislé existenci ráz norem zákonných. Obsahuje-li tedy § 92 úst. listiny jednak odkaz na příslušné zákony, státu ručení za jeho orgány pro jednotlivé druhy případnosti již ukládající (na př. na syndikátní zákon soudcovský) a jednak slib nového zákona, jenž mu ručení uloží i pro ty všechny případy, kde mu ještě uloženo není, co se týče Slovenska, vztahuje se onen odkaz na zákony již tu jsoucí sám sebou nejen na zákony v technickém smyslu, nýbrž i na normy, vyvinuvší se soudní praxí, ve slovenském právu zákon zastupující, a dlužno tedy i k těmto normám hleděti. Jak ale již ve zdejším rozhodnutí sb. n. s. čís. 3279, v němž soudní praxe ta vyčerpávajícím vyčtením nálezů na projednávanou otázku se vztahujících doložena, vyvozeno bylo, ručí stát za škodu jeho orgány u výkonu veřejné moci způsobenou jen pod podmínkou, že orgánu, jenž úředním výkonem způsobil škodu, lze přičítati z a v i n ě n í. To souhlasí úplně i s nynějším předpisem Šu 92 úst. list., jenž i v odkazu na již vydané zákony i ve slibu budoucího zákona omezuje ručení státu pouze na škodu, způsobenou n e z á k o n n ý m výkonem moci veřejné, běže-li se pojem nezákonnosti výkonu ve smyslu s u b j e k t i v n í m, neboť subjektivně nezákonným stává se úkon objektivně nezákonný právě teprv zaviněním. Nepřistoupí-li zavinění, zůstává úkon nezákonným pouze objektivně, i může ovšem zákon státu uložití náhradu i tu, jako činí na př. při nároku na náhradu nevinně odsouzeným, ale nemusí, jako zase činí zákon syndikátní, podle něhož dle panující a jistě správné praxe neručí se za mylný právní náhled (§ 1 synd. zák.: »provinivší se soudcovský úředník«). Než slovenská soudní praxe žádá jednomyslně zavinění, úkon tedy i subjektivně nezákonný, a to právem, neboť přiznati náhradu i při úkonu pouze objektivně nezákonném, musí přenecháno býti zákonodárci. Lze jen připo-

menouti, že podle zákona syndikátního mohl nevinně odsouzený žádati náhradu jen, když soud odsoudil ho nepoctivě, kdežto pozdější zákon žádá pouze nevinu odsouzeného a přiznal nárok tedy i při odsouzení poctivém. V tomto případě byl sice úkon objektivně nezákonný, byv jako takový bezesporně zrušen, avšak žalobce ani se nepokouší doličiti subjektivnost nezákonnosti, tedy zavinění zabíracího úřadu, a dlužno tedy vycházeti z toho, že úkon byl sice právně mylným, že však županský úřad jednal v poctivém přesvědčení, že k tomu, co činí, je oprávněn, že tedy křivda byla pouze objektivní, za jakou však soudní praxe náhrady nepřiznává. Nárok tedy s hlediska náhrady škody, pokud z něho se uplatňuje, oprávněn není. Neprávem také dovolává se žalobce zák. čl. 51:1725 a 29:1741, neboť tyto dle svého obsahu jsou pouze normou o příslušnosti, a konečně také zák. čl. 59:1881, neboť tento byl zrušen Šem 3 zák. čl. 54:1912, a to i se zák. čl. 54:1868, k němuž byl novelou.

Avšak jde o případ zákona o zabírání budov pro veřejné účely ze dne 12. srpna 1921, čís. 304 sb. z. a n., jenže arcí o zabrání neoprávněné, nezákonné, a tu lze říci, že, přiznává-li zákon tento v Šu 4 (6) a (7) a Šu 7 náhradu za hospodářské újmy, zabráním utrpěné, rozoznáváje mezi zabráním zákonitým a zabráním protizákonným, nýbrž stavě pouze na skutečnosti zabrání (srv. § 3 (6) a násl. a § 4 zvlášť. odst. (1) a (2)), možno náhradu žádati i při zabrání protizákonném, ba možno dokonce říci, že, i kdyby zákon v onom předpisu myslil na zabrání zákonité, nárok na náhradu musí stejným, ba snad i lepším právem příslušet i při zabrání protizákonném, o čemž se zde tímto ovšem nerozhoduje, nýbrž se jen vytýká možné právní hledisko, zvláště když žalobce skutečně, což nelze přehlížeti, uplatňuje v žalobě a vůbec v prvé stolici náhradu z důvodu zabrání, tedy z onoho zákona, jež i výslovně citoval, uváděje jeho předpisy o náhradě, ačkoli již tehda dovolával se též ručení podle norem soudní praxe slovenské, uplatňoval tedy důvod dvojí, takže při rozhodnutí k obojímu musí býti přihlíženo.

Avšak zemský soud v Praze, povoláný výlučně k rozhodování o nárocích dle zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 4 sb. z. a n., jest příslušným jen k rozhodování o nárocích proti státu, o nichž rozhodnuto býti má v cestě sporné, v tomto případě tedy o žalobním nároku jen, pokud se opírá o normy oné soudní praxe jako svůj důvod, nikoli však, pokud jako důvod uplatňuje se zákon čís. 304/21, neboť tu patří věc dle odst. (9) Šu 4 cit. zák. před okresní soud, v jehož obvodu věc jest, a jedná se o ní dle odst. (11) téhož Šu dle zák. čl. XLI:1881, jenž jedná o vyvlastnění a v Šu 43 a násl. upravuje řízení za účelem stanovení odškodnění, řízení to, jež dle povahy své není sporným, a jest tudíž nesporným, třeba že slovenské právo tohoto výrazu neznalo, takže když provedeno řízení sporné, je tu zmatek Šu 477 čís. 6 c. ř. s., k němuž z úřední povinnosti hleděti dlužno a o němž dle Šu 477 a 478 rozhodnouti jest tak, jak se stalo. Kdyby ovšem každá z uplatňovaných náhradních položek byla takové povahy, že by se dala zařaditi v rámec Šu 4 (6) a (7) a Šu 7 cit. zák., bylo by lze o všech rozhodnouti způsobem jednotným, avšak to vzhledem k jich obsahu patrně není a také to v tomto sporu ani rozhodovati nesluší.